Чудовий та пишний вирій!

А серце шпачине усе мимоволі тягне на північ. Обридли сі калами, струнке кипариси, рясні апельсини, цитрини, обридло пекучеє сонце та жовті піски, піраміди шпичасті, обрид навіть Ніл доброчинний та й синє безкрає розкішнеє море...

За морем далеким, за Чорним, у вогкій прохолоді синіють ліси та гайочки, балки простяглися смужками по рівних зелених степах, рябіють картаті, смугастії ниви, і села втопають у пишних садках. Обридли сі кактуси, мертві страшидла, сі вічнозеленії пальми!

Чорнобиль та м'ята, барвінок та рута, калина, верба над водою, вишневий садок над ставочком, солом'яні стріхи та чорна пухкая рілля – все сниться щоночі шпакові. А сонце ще дужче пече! А з рідної півночі вітер поганий зовсім перестав подихати. Не видержить серце пташине! Зібрався гурток і полинув, зачувши прикмети весни в Україні коханій. Линуть, спішать-поспішають!

Уже недалеко, вже море позаду... степи розляглися, зеленії вруна шовкові... сніг де-не-де лиш біліє, водиця шемріє-говорить і будить оспалую землю.

Скінчилася путь.

Подорожні розбились на зграї, і кожна до рідних осель полетіла. Посіли на гіллях, ще голих, шпаки, і веселе вітання весні молодій залунало повсюди. Люди радіють, травиця зелена сміється до сонця, а гіва*, набравшися духу, вся враз розцвілася, ліщина її догаряє, в котиках срібних рясніє верба, бузина і собі наливає свої кострубаті бруньки. Голосить-радіє пташача громада!

Лиш круки дзюбаті та сиві діди не радіють, віщують недобре та гудять весну-скороспілку.

– Гей-гей-ге-ге-ге-ей! – заводить шпачок, мов орач біля плуга, ірже, мов лошатко, пищить, мов малі гусенята, регоче та плеще крильцями.

Радіють і бавляться діти під весняний той спів.

А чорнії гави та круки усе походжають поважно, на захід червоний чогось поглядають та крячуть зловрого. Налинув із півночі вітер, замовкли струмки балакучі, зчорніла зелена травиця, сховались кузки червоненькі. Насунула сивая хмара, і сніг, наче з торби, лосипав.

Всю ніч лютувала негода, всю ніч розганяла співучих весняних гостей: з кубелець, із стріх та шпачкарень загнала у шпари тісні, на горища, в хлівці, повітки. І, трусячись, мокрі, холодні, голодні, чекають шпаки спасенного ранку.

І ранок настав. На високе чистеє небо бризнула ясно-рожева зірниця, випливло сонце за нею, випливло біле, холодне. Обіч сердитого сонця, неначе сторожа грізна, устали злотисті стовпи. Струснув бородою мороз, пішов по землі – кувати-кріпити мости крижані. А бідні пташки посідали на шлях і голосно щиро красу вихваляли, лиш сонця благали, щоб глянуло тепло-привітно на рідний окривджений край.

Даремне!

Мороз усе дужчав, а сонце ще вище підбилось, а ласки, проте, не дало. Земля скам'яніла, ріка заніміла...

По гіллях обмерзлих скакали шпаки та все щебетали...

Сонце сховалось за хмару. Сніг з неї густо посипав, мочить шпачинії крила, очі ясні засипає, голі ніжки холодить, вкрив і шляхи, і двори, і

нічим шпакам підживитись. Голодні-холодні стрибають вони та щебечуть.

А сніг усе пада та пада...

Качки закахикали разом глузливо.

ндик, наче німець, кругом походжає, надувся і хоче промову до жевжиків бідних почати, та круглого слова ніяк не знайде і від злості шаріє и синіє. Кругом цвірінчать горобці-сміхуни, сорока скрегоче знову побрехеньку, пава підсіла й образливо ганьбить, що рано занадто вернулись у рідну в кайданах закуту країну.

Повні надії та віри, повні кохання до рідного краю, тремтючим од холоду співом про весну шпаки сповіщають...

А сніг усе пада, все пада...